

**GROOT
INTERVIEW
RIK FELDER-
HOF**

‘Ik droom nog vaak dat ik aan het interviewen ben’

TEKST FRANK WAALS FOTOGRAFIE ANP

Influencers en presentators proberen het wel, maar er is er toch echt maar één die het interviewen en gastheer spelen zó in de vingers heeft als Rik Felderhof. De 75-jarige wereldburger uit Amsterdam boekte op televisie succes met diepgang, niet enkel met een scherpe quote of pakkende headline. Dertien jaar na het einde van *Villa Felderhof* keert hij terug naar Saint-Tropez. En de camera, die gaat mee.

N

Nieuw seizoen, nieuwe gasten?

‘Niets van dat alles. We gaan terugblikken. Museum Beeld & Geluid, op het Mediapark in Hilversum, heeft me gevraagd om terug te gaan naar de Côte d’Azur en herinneringen op te halen aan veertien seizoenen *Villa Felderhof*. Jaren waarin we memorabele gesprekken voerden met onder anderen Caroline Kaart, Bart de Graaff, Liesbeth List, Pim Fortuyn, Els Borst en André Hazes. Ik bezoek opnieuw de begraaf-

plaatsen, het zwembad en de tafel tussen de wijngaarden. Hopelijk ziet een omroep er ook iets in om het uit te zenden. En dan het liefst bij de NCRV waar het al die jaren te zien is geweest. Er moet dan wel wat meer schot komen in het beschikbaar stellen van fragmenten. Daar wordt namelijk ontzettend moeilijk over gedaan.’

Je werkte veertig jaar bij de omroep. Een relikwie daarvan staat in een hoek van je tuin.

‘De rieten stoel uit het gelijknamige interview-programma. Overal is die zetel geweest, nu is hij vies en half vergaan. Overwoekerd door groen heeft ie zijn laatste rustplaats gevonden. Zijn huidige staat zie ik als mooie symboliek voor de vergankelijkheid van het leven. Vooruitkijkend blijft er steeds minder perspectief over. De toekomst wordt karig en dus leef ik op urgente en dierbare herinneringen. Toen ik abraham zag, vond ik dat meer een leeftijd voor mijn vader. Toen kwam zestig en dacht ik vooral aan >

**NIEUWE REVU
ONTMOET RIK
FELDERHOF**

Waar? Bij Rik thuis in Blaricum. **Wanneer?** Op een donderdag in juli. **Verder nog wat?** Mocht je altijd al eens in hetzelfde bed als Rik willen slapen, dan hebben we goed nieuws. Naast Dick Advoaat, Louis van Gaal en Bert van Marwijk heeft ook Rik een naar hem vernoemd penthouse in Grand Hotel Huis ter Duin in Noordwijk. Voor 1450 euro per nacht leg je je hoofd op het kussen waar niet alleen Rik, maar ook Naomi Campbell, Barack Obama en Shirley Bassey hebben liggen snurken.

opa. Alsof jaren dagen zijn, ben ik inmiddels aangekomen op de 75ste etage van mijn leven en heb ik meer zicht op het bestaan. De gewassen die ik lang had uitstaan, mag ik gaan oogsten. Achteroverleunend en weemoedig herinneringen ophalen.'

Met een niet te stoppen wens je passie te blijven uitvoeren?

'Als programmamaker of journalist kun je niet op vrijdagmiddag om twee uur eventjes de knop omzetten. Nieuwe inspiratie, nieuwe ideeën, ze houden geen rekening met het uur op de klok. Het bepaalt in hoge mate m'n identiteit. Mijn werk was altijd pittig aanpoten, maar het voelde nooit als een verplichting. Familie en vrienden zijn de pijlers van mijn bestaan, maar de microfoon, camera en pen zijn de attributen die mijn leven glans geven. Langzaam wordt dat minder.'

Is dat niet de essentie van het leven?

'Eindeloos maakt minder heftig. Dat is een feit. De andere kant van de medaille is dat je met een voldaan gevoel kunt terugkijken. Het leven verandert wanneer je niet meer dagelijks bezig bent met het verwezenlijken van een droom. De focus verschuift naar het bijhouden van de tuin met een knippertje. In het gras sluit ik vriendschap met de vogels en begeef ik mij in een soort vo-lière. Er komen roodborstjes voorbij, eksters en in de spar bouwen zij een penthouse. Ze krijgen jongen die leren vliegen. Met name tijdens de coronaperiode maakte mij dat zowel blij als eenzaam. Ik miste weleens een bemoedigend woord.'

Met wie sprak je wel?

'Met de hele hofhouding van de paus. Niet echt, maar in gedachten en op papier. Ik schreef een verhaal over diens banketbakker, die elke vrijdag gebak kwam brengen in een speciale auto met veren en klassieke muziek. Omdat de taartjes daar zo van houden. En dus zette hij die muziek dagelijks weer op. Dat heb ik later uitgebreid met anekdotes over zijn schoenmaker, kok, zuster en lijfwacht, waarmee ik de paus dingen kon laten zeggen die ik graag wilde horen.'

Zoals?

'Dat iedereen welkom is onder de regenboog van

God. Welke geaardheid of culturele achtergrond je ook hebt. Zelf heeft de paus die boodschap al verkondigd, maar ik vond dat deze nóg duidelijker mocht doorklinken. Het eerste deel (*The Vatican Tales, red.*) is uitverkocht, het tweede deel in de maak. Hierin komen zijn familie en zogenaamde oude verkering aan bod. Ik hoop dat mijn verhalen anderen raken, maar ik ga er nooit van uit.'

Wanneer overkwam het je onverwacht?

'Ik heb de enorme waardering voor *De Vliegvanger*-trilogie totaal niet zien aankomen. Die was onstuimig en blijmakend. De boeken werden vertaald en uitgegeven in andere landen. Dat idee alleen al vind ik mooi. Hoe het dan verder met de distributie zit, daar weet ik het fijne niet van. Dat zal allemaal wel. Als je jonger bent, dan ga je daar nog wat meer achteraan. Met marketingmensen van de uitgeverij, en zo. Ik zit daar niet meer zo fel op.'

Je begint elk nieuw notitieboekje met een klein tekeningetje.

'Van een palmboom. Anders kan ik niet verder. Nonsens natuurlijk, maar wel leuke nonsens. Het staat voor de zee, vogels en vrijheid. Ik schrijf het liefst in het Rumba Café of Restaurant Zeezicht, beide in Kralendijk op Bonaire. Twee boekjes per jaar en dan te beginnen met zo'n palmboom. Ik ben van nature ook een beetje tropisch. Geboren onder de zon en er een groot deel van mijn leven in doorgebracht. Dat past meer bij mijn karakter dan donkere wolken. Die hou ik het liefst weg, al is dat niet altijd mogelijk. Sommige van mijn vrienden zweren bij regen. Daarin vinden we elkaar dus niet.'

Je treedt het leven tegemoet met het credo dat het glas halfvol is?

'Of: halverwege de berg is het uitzicht ook al mooi. Ik streef heus naar een negen, maar met een zeven ben ik eveneens tevreden. Je kunt niet altijd op de toppen van je tenen lopen. Wanneer je jezelf continu de maat neemt en de lat oneindig hoog legt, dan kun je daar op een gegeven moment niet meer aan voldoen. Het gaat ook weleens mis. Dan komt je kind met een zeventje thuis, of een vijf. En staat de brug open of je hebt een leuke band. Prima. Alleen is dat een gedachte die niet altijd postvat in de moderne samenleving.'

Omdat je jezelf dan tekortdoet?

'Welnee. Je kunt niet altijd gelukkig zijn. Zo zit het leven niet in elkaar. Mijn moeder zei altijd: "Je moet altijd je geluk laten meewegen in wat je gaat doen. Niet je status of salaris." Met name in m'n programma *De Stoel* sprak ik kleurrijke per-

sonen die door een onverwachte en door anderen afgeraden keuze in het leven veel tevreden en rustiger werden. Geluk kent vele gradaties dat we vaak eindeloos voor ons uitschuiven. Als ik eenmaal ben afgestudeerd, als ik getrouwd ben, als ik met pensioen ben... net zolang tot we ze het graf in duwen. En dan is het klaar. Daarom: koester je geluk.'

Wanneer kwam dat besef?

'Tijdens mijn vijftien jaren in Tanzania, waar men heel anders in het leven staat. Daar is de sleutel tot geluk de acceptatie dat het leven soms een andere wending neemt dan je hoopt. Zij zien het niet als vanzelfsprekend om elke ochtend gezond op te staan en zijn al gelukkig met elkaar rond een vuurtje. En is iets stuk, dan proberen ze het te repareren in plaats van meteen een nieuwe versie te kopen.'

Omdat de westerse wereld dat ook kan, misschien?

'Ik wil armoede niet romantiseren, maar er heerst wel meer solidariteit. Iets dat wij verliezen. Wat we aan de technologische kant van de samenleving opbouwen, brokkelt aan de sociale kant af. Het is zo polariserend. Zo weinig harmonieus. Vroeger was heus niet alles beter, wel overzichtelijker.'

Kun je dat specificeren?

'Niet met een voorbeeld, wel door te stellen dat de saamhorigheid veel groter was. Je had de vereniging van huisvrouwen, mensen gingen naar de kerk of kwamen samen bijeen bij de fanfare. Er waren meer clubjes en niet alles was gericht op het individu. Nu staan we vaak lijnrecht tegenover elkaar op allerlei onderwerpen. Wat gaat er gebeuren met het klimaat? Hoe zit het met migratie? Hele volkeren verplaatsen zich omdat het elders te heet wordt. Hoe gaan we dat aanpakken met elkaar? Desondanks heb ik enorm vertrouwen in de jongeren van nu. We moeten ook weer niet té somber doen. Elke nieuwe generatie komt met zijn geniale mensen die oplossingen vinden voor problemen. Dat biedt hoop voor de toekomst.'

Geluk wordt vaak gemeten aan liefde en de drang dit met een partner te delen.

'Het is vreemd dat mensen die alleen zijn, zoals ik, dat moeten rechtvaardigen. Laat de mensen die al dertig jaar aan elkaar geklonken zitten maar eens uitleggen waarom ze dat doen. Dat is pas een prestatie. Ik denk dat zij veel meer uit te leggen hebben. Ik heb elke dag de vrije keuze met wie ik op reis ga, wat ik eet, tot hoe laat ik opblijf en welk geluid er uit mijn speakers komt. Dat is mij veel waard. Ik ben niet tegen relaties,

'Wat we aan de technologische kant van de samenleving opbouwen, brokkelt aan de sociale kant af. Het is zo polariserend'

maar het moet wel bij je passen. Ik zou best kunnen inleveren, alleen vrees ik dan in een andere kleur en ritme terecht te komen. Ik heb mijn eigen palet met dito gewoontes waaraan ik gehecht ben.'

Zoals het vele reizen?

'Ik rouleer een beetje tussen Bonaire, Tanzania en Saint-Tropez omdat ik het daar veel prettiger leven vind. Mijn buitenlandverblijven staan in landen met een prettig klimaat waarbij ik geen enkele dag van het jaar een winterjas aan hoef. Ik geniet er van de heerlijke rust die deze gebieden mij kunnen bieden. Het kabbelende water op Bonaire of de uitgestrekte velden van Tanzania in plaats van het gejaagde van Nederland. In Tanzania komt ik overigens net wat minder dan voorheen.'

Waarom?

'Afrika was mijn droom, maar als je daar woont, moet je personeel hebben. De regels zijn aangescherpt, de mensen krijgen nu een minimumloon en moeten verzekerd zijn. Ze komen nu ook met grondbelasting, allemaal gezeur. En als mijn kinderen komen, kost het me een vermoogen aan vliegtickets. Plus, ze willen daar natuurlijk allemaal op safari en dat is ook aan de prijs. Het is een financiële kwestie. En dan een eventuele partner. Die kan ik niet zomaar opzadelen met mijn reisdrang.' ➤

‘Ook als de camera’s niet draaiden, bakte ik eieren voor mijn gasten. Dat voelde de kijker’

Dat maakt het lastig?

‘Misschien. Al ben ik niet per definitie tegen een relatie. Vergeet echter niet wat een rijk leven ik heb gehad. Ook op het gebied van de liefde. Daarin ben ik niets tekortgekomen. Wat wil je dan nog meer? Ik verloor vrienden als Han Peekel, Harry de Winter en de moeder van mijn kinderen. Plotseling dood. Je gaat je daardoor realiseren wat je allemaal hebt, had en telt je zegeningen. Zij waren jonger en ik ben er nog. Zeur dan niet.’

Ben je bewust bezig met je gezondheid?

‘Ik kan daar veel over nadenken. Ook over de vraag: hoeveel jaren heb ik nog? De eindigheid van het bestaan is een groot thema. Ik ben gelukkig fit en zit boordevol nieuwe plannen. Zo werk ik aan het boek *Legendary Hotels – Oh, Really?* over de geheimen achter de façades van beroemde hotels. Welke films waar zijn opgenomen en hoe dat precies in z’n werk ging. Of in welk hotel er een moord is gepleegd, hoe Elizabeth Taylor zich gedroeg in haar suite en wat het personeel doet achter de rug om van hun gasten. Een mooi onderwerp dat mij weer nieuw huiswerk geeft.’

Nadat het vorige is afgemaakt...

‘Deze maand verschijnt inderdaad eerst *Ayoo, Bonaire* over het eiland waar ik al twintig jaar deels woon. Verhalen met locals, vaste bezoekers en een vereniging die zich inzet voor zeeschildpadden. Een deel van de opbrengst gaat daar ook naartoe. Veel projecten dus, want tijd om te verkwanselen heb ik niet. Toch werk ik zonder haast. Dat past niet bij me. Ik leef graag in de luwte en probeer elke dag opnieuw te bewijzen creatief te zijn. Je kunt immers niet zeilen op de wind van gisteren.’

Zelfs niet met jouw staat van dienst?

‘Villa Felderhof stond ook niet direct als een huis. We zijn met een heel team vanaf nul begonnen in die “herberg”. Het zag er allemaal heel vredig uit, maar er zat een ontzettend pak werk achter. Begonnen bij nul, werd het idee in mijn hoofd – want ik zag het al direct heel helder voor me – tot een format ontwikkeld. Er moest een team bij elkaar komen, de juiste gasten geregeld, goed geluid afleveren, goede kleuren, het stapelt zich allemaal op.’

In de uitzending zag je daar niets van.

‘De eerste aflevering werd goed ontvangen, na de tweede raakten alle reclameblokken uitverkocht en na de komst van Herman Brood en Majoor Bosshardt gingen de kijkcijfers door het plafond. De wijze waarop reclame- en mediabu-reaus op ons reageerden, was voor mij het eerste signaal dat we iets waardevols in handen hadden.’

In 1998 won het de Gouden Televizier-Ring. Inmiddels is Villa Felderhof het summum voor iedere presentator...

‘Mijn vader zei altijd: “Het zijn niet de slechtste bomen waarvan de vruchten worden gepikt.” In dat opzicht vind ik het dus wel een compliment. Je kunt de formules echter niet zomaar kopiëren zonder ook gastheer te willen zijn. Ook als de camera’s niet draaiden, bakte ik eieren voor mijn gasten. Dat voelde de kijker.’

Voelen collega’s zich daar soms te goed voor?

‘De meeste presentatoren hanteren een vorm waarin ze feiten zoeken of iemand klemzetten. Om feiten boven water te halen. Of schandalen. Die zich soms belangrijker lijken te vinden dan de gast en uiteenzetten hoe zij vinden dat de wereld in elkaar zit. Je krijgt daar een ander publiek mee. Dat is een keuze. Ik probeerde mensen juist tot bloei te laten komen, zoals fotograaf Paul Huf het mooiste in zijn modellen naar boven haalde. Daarbij stel ik vragen, maar luister ik vooral ook.’

Je zit ook weleens aan de andere kant van de tafel, als geïnterviewde. Heb je daar aan moeten wennen?

‘Ik merk dat ik het prettig vind om mijn ervaringen te kunnen delen. En het succes. Met de lezer of luisteraar. Ik maak het immers voor hen. Lukt dat goed, dan is iedereen blij. Het is ook spannend en in ieder geval boeiend. Om onder woorden te brengen wat ik voel en wat er zich afspeelt in mijn hoofd.’

Kun je ons een inkijkje geven?

‘Ik droom nog regelmatig dat ik aan het interview ben. Wel drie keer per week. Dan zie ik het decor en het rode camerlampje. Mijn bibliotheek met mooie herinneringen is goed gevuld. Daar put ik uit en stel ik veilig voor later op papier. Je weet nooit wat de geest op een dag met het lichaam van plan is. Misschien zie ik het op een dag allemaal niet zo helder meer. Wie zal het zeggen? Ik kan dan in ieder geval de pagina’s nog omslaan en lezen wat ik deed en dacht toen ik jong was.’

Vier jaar geleden probeerde je nog een nieuwe zender in de Cariben op te zetten. Daar hebben we sindsdien weinig meer van gehoord.

‘Er werden veel beloftes gedaan en gesprekken beloofd, maar uiteindelijk heeft dit niet tot iets vruchtbaars geleid. Ik vind dat het tijd wordt dat de BES-eilanden (Bonaire, Sint Eustatius en Saba, red.) weer eens wat perspectief krijgen. De rijke geschiedenis aan natuur, cultuur en geschiedenis verdient namelijk een plekje op de beeldbuis. Alleen daarmee kun je de mensen daar hun eigen traditie en identiteit garanderen, ook voor volgende generaties. De eilanden horen al ruim een decennium officieel bij Nederland, maar in de praktijk staan ze, wat radio en televisie betreft, gewoon in het verdomhoekje. Bijna alsof ze er eigenlijk toch niet helemaal bijhoren. Wij – want ik zie mezelf toch echt als een eilandbewoner – worden simpelweg keihard gediscrimineerd.’

Hoe zie je het voor je?

‘Laat ik zeggen dat mijn inspanningen wat dit onderwerp betreft zijn beëindigd, maar een volwaardige omroep oprichten, vergelijkbaar met regionale zenders als Omroep Brabant of RTV Rijnmond hier, moet mogelijk zijn. Aansluiting bij de Stichting Regionale Publieke Omroep (RPO), een speciale tak binnen de NPO, biedt vervolgens veel voordelen.’

Zoals?

‘Als onderdeel daarvan maak je direct aanspraak op het, voor een laag tarief, overnemen van afgeschreven camera’s, montagetafels en ander materiaal waar bijvoorbeeld de NOS niets meer mee doet. Ook levert het ons toegang op tot het complete archief van Beeld & Geluid, iets waar BES als Nederlandse gemeente überhaupt allang recht op zou moeten hebben.’

Het steekt je dat dit plan nooit van de grond is gekomen?

‘Het feit dat ons nog steeds de mogelijkheid niet is geboden in het rijtje bestaande regionale zenders te worden opgenomen is schandalig. Er zijn zoveel prachtige programma’s gemaakt, ook voor kinderen, die je bijvoorbeeld op scholen kunt laten zien. Ik had als Hilversum en Den Haag zijnde de poorten daartoe allang wagenwijd geopend. De burelen in die twee steden zijn echter vastgeroest en het systeem star en log. Pogingen van mensen voor ons liepen tot dusver op niets uit. Men kreeg steevast nul op het rekest.’

Wat is je advies voor iemand die ooit mogelijk de handschoen weer oppakt?

‘Stel duidelijk je doelen. Richt je je bijvoorbeeld puur op informatievoorziening of hang je er ook een culturele component aan om de kleuren en identiteit van de regio een plek te geven? Of wat te denken van slim werken nu de kosten voor technische apparatuur veel lager liggen dan pakweg twintig jaar geleden? Wanneer je bereid bent grotendeels op vrijwilligers te draaien, moet je met ongeveer een half miljoen euro ver kunnen komen. Denk aan drie à vier betaalde krachten, plus hoofdredactionele en zakelijke leiding, voorzieningskosten en een poule van enthousiaste mensen die er al wonen, en je kunt met elkaar aan de slag.’ ✕